

Sygnatura akt XI C 106/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o.

przeciwko (...) S.A. V. (...)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) na rzecz strony powodowej (...) sp. z o.o. kwotę 2.927,40 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia siedem złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 764 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2.9928,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W dniu 3 marca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W., wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że strona powodowa nie wykazała zasadności najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością W. T..

Sprawcę kolizji łączyła z (...) S.A. V. (...)

z siedzibą w W. (dalej (...)) umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Poszkodowany niezwłocznie zgłosił szkodę u ubezpieczyciela.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

- dokumenty zawarte w aktach szkody, k. 41-90, a w tym:

zgłoszenie szkody, k. 90,

notatka informacyjna, k. 83)

Przed kolizją W. T. korzystał z samochodu w celach prywatnych. Ponieważ uszkodzony pojazd W. T. nie nadawał się do użytku, a nie dysponował prywatnym samochodem zastępczym. W celu dojazdów do pracy oraz realizacji potrzeb codziennych w dniu 23 kwietnia 2013 r. zawarł on (...) sp. z o.o. umowę najmu samochodu zastępczego marki C. (...) za dzienną stawkę najmu wynoszącą 120 zł netto + podatek VAT.

(dowód: - umowa najmu, k. 11;

- oświadczenie poszkodowanego, k. 12;

- dokumenty zawarte w aktach szkodowych, a w tym:

umowa sprzedaży, k. 60;

email z dnia 13.05.2015 r., k. 66)

Pocztą elektroniczną w dniu 13 maja 2013 r. (...) poinformował W. T., że szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita. Następnie, pismem z dnia 14 maja 2013 r. (...) poinformował W. T., że brak jest podstaw do uznania odpowiedzialności ubezpieczyciela za zgłoszoną szkodę.

(dowód: - dokumenty zawarte w aktach szkody, k. 41-90, a w tym:

email z dnia 13.05.2015 r., k. 66;

pismo strony pozwanej z dnia 14.05.2013 r., k. 65)

Poszkodowany korzystał z samochodu zastępczego przez okres 20 dni od dnia 23 kwietnia 2013 r. do dnia 13 maja 2013 r., za co strona powodowa obciążyła go fakturą VAT nr (...) na kwotę 2.927,40 zł brutto z terminem płatności 7 dni.

(dowód: - umowa najmu, k. 11, 56v;

- faktura VAT, k. 13)

W dniu 21 maja 2013 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z poszkodowanym W. T. umowę cesji wierzytelności w wysokości (...),40 z tytułu wierzytelności przysługujących poszkodowanemu od strony pozwanej w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 kwietnia 2013 r.

W dniu 24 maja 2013 r. (...) Sp. z o.o. zgłosiło w (...) szkodę w wysokości 2927,40 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(...) został powiadomiony o przeniesieniu w/w wierzytelności pismem z dnia 8 sierpnia 2013 r. i kilkakrotnie był wzywany do zapłaty. Odmawiał jednak wykonania wezwania, zarzucając, że poszkodowany nie udowodnił i nie udokumentował swojego roszczenia.

(dowód: - umowa przelewu wierzytelności, k. 14

- zawiadomienie o przelewie, k. 15

- dokumenty zawarte w aktach szkody, k. 41-90, a w tym:

korrespondencja stron, k. 41-43, 50;

zgłoszenie szkody, k. 53v-56;

- korespondencja stron, k. 16-18)

W dniu 16 maja 2013 r. W. T. sprzedał złom z uszkodzonego pojazdu za kwotę 2.000 zł. Pismem z dnia 12 czerwca 2013 r. (...) przyznał poszkodowanemu kwotę 16.100 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie w/w pojazdu (tytułem szkody całkowitej), a decyzją z dnia 13 czerwca 2013 r. odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu zwrotu wydatków za najem samochodu zastępczego.

(dowód: - dokumenty zawarte w aktach szkody, k. 41-90, a w tym:

umowa sprzedaży, k. 60;

pisma strony pozwanej z dnia 12. i 13.06.2013 r., k. 47, 50)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa domagała się zapłaty kwoty 2927,40 zł tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego (20 dni) w oparciu o wystawioną fakturę przez siebie fakturę Strona pozwana odmówiła zapłaty w/w kwoty wskazując, że strona nie wykazała istnienia szkody, tj. konieczności najmu pojazdu zastępczego.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do przepisu art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie wskazane powyżej obowiązki ubezpieczyciela ciążyły na stronie pozwanej wobec poszkodowanego, w którego prawa w tym zakresie wstąpiła strona powodowa na mocy umowy cesji wierzytelności - art. 509 § 1 k.c.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanego powstała szkoda majątkowa, na którą złożyły się koszty związane z najmem pojazdu zastępczego, wynikające z załączonej do pozwu faktury VAT. Strona pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty nie kwestionowała długości okresu najmu ani wysokości należnego czynszu, ograniczając się do zarzutu, że strona powodowa nie wykazała konieczności najmu pojazdu. Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że – wbrew twierdzeniom pozwanej – kwestionowana okoliczność została wykazana oświadczeniem poszkodowanego, którego wiarygodności strona pozwana nie zakwestionowała w sposób należyty, w szczególności nie przedstawiła dowodów przeciwnych. Sąd dał wiarę twierdzeniom W. T., które, mimo że zostały zawarte na piśmie, są samodzielnym środkiem dowodowym i należy je oceniać według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., czyli np. jak zeznania świadka (zob. wyrok SN z 30.06.2004 r., IV CK 474/03, OSNC 2005/6/113). Dokument prywatny jest bowiem jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego

i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić on zatem podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki SN z dnia 25.09.1985 r., IV PR 200/85, OSNCP 1986, nr 5, poz. 84 i z dnia 3.10.2000 r., I CKN 804/98, nie publ.). O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). W ocenie Sądu oświadczenie W. T. jest zatem wiarygodne, a to

dlatego, iż jest logiczne, spójne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu oświadczenie to jest wystarczające do ustalenia,

że uszkodzony pojazd był niezbędny poszkodowanemu w życiu codziennym, a tym samym – z uwagi na jego uszkodzenie – konieczny był najem pojazdu zastępczego. Skoro powodowa spółka przy pomocy akt szkodowych i oświadczenia poszkodowanego wykazały niezbędność najmu pojazdu zastępczego, a zatem powstanie po stronie poszkodowanego szkody związanej z kosztami najmu tego pojazdu, pozwany,

aby utrzymać się w swoich twierdzeniach winien wykazać fakty przeciwne. Tego jednak pozwane towarzystwo nie uczyniło.

Wskazać należy, iż szkodą w rozumieniu prawa cywilnego, niezależnie od jej źródła, jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym stanem jego majątku a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22.11.1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964/7 – 8/128). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Dokonanie oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego powinno się odbywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego

i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 1273/00 nie publ., czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00 nie publ.). Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego. Jeżeli więc poszkodowany poniósł

w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu (wyrok SN z dnia 8 września 2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, niepublikowany). Zatem zwrot kosztów wynajmu samochodu zastępczego mieści się w ramach normalnego, adekwatnego związku przyczynowego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. i jest objęty zakresem obowiązku naprawienia szkody przez ubezpieczyciela w ramach odpowiedzialności OC.

Mając na uwadze stanowiska obu stron, Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa należycie wykazała zasadność dochodzonego roszczenia, w tym potrzebę korzystania z pojazdu zastępczego przez okres 20 dni. Okolicznością bezsporną był fakt, że w sprawie doszło do szkody całkowitej. W przypadku szkody całkowitej okres właściwy do refundacji kosztu wynajmu pojazdu zastępczego to okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, jednakże nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie wskazany przez stronę powodową okres najmu pojazdu zastępczego nie wykraczał poza okres likwidacji szkody przez stronę pozwaną. Podkreślić należy, iż poszkodowany wynajął samochód zastępczy w dniu 23 kwietnia 2013 r.,

a zwrot tego pojazdu nastąpił w dniu 13 maja (...), tymczasem strona pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w dniu 12 czerwca 2013 r. Wskazać też należy, że wynajęty przez poszkodowanego pojazd nie był wyższej klasy niż pojazd uszkodzony – był tej samej marki. Jeśli chodzi o wysokość stawki dobowej za najem Sąd zważył, iż strona pozwana nie kwestionowała stawki czynszu, poza tym jako ubezpieczyciel nie może narzucić maksymalnej stawki, za jaką można wynająć pojazd zastępczy; nie może też nakazać poszkodowanemu, by korzystał z usług konkretnej wypożyczalni samochodów.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powódka w należyty sposób wykazała zarówno podstawę, jak i wysokość swojego żądania.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., według którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli natomiast stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo może wynikać z właściwości

zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). W przypadku świadczenia ubezpieczyciela z tytułu umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w art. 14 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) ustanowiono 30-dniowy termin do wypłaty odszkodowania (liczony od daty zgłoszenia szkody). Powód wezwał pozwaną do zwrotu kosztów wynajmu w dniu 24 maja 2013r., był zatem uprawniony do żądania odsetek ustawowych liczonych od zasądzonej kwoty od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty.

Dla tych motywów Sąd orzekł jak w punkcie I tenoru wyroku, w punkcie II oddalając częściowo (tj. w zakresie odsetek ustawowych liczonych od dnia 21 do 24 czerwca 2013 r.) jako niewykazane roszczenie odsetkowe.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na treści art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie powód uległ tylko nieznacznie co do części swego żądania, a poniósł koszty obejmujące opłatę sądową w kwocie 147 zł, wynagrodzenie pełnomocnika (600 zł zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł). Tym samym, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda sumę wskazanych kwot.